

Obeliszk az akácok között

Őszintén bevallom középhegységi „gyerek” lévén — egykori szakmai tanulmányaim ellenére is — meglehetősen felszínesek a valódi értelemben vett terepi ismereteim szép hazánk első pillantásra egyhangúnak tűnő, de valójában rendkívül változatos kistájakat, tájelemeket rejtő rónaságán, a magyar Alföldön.

Ebbéli hiányosságaimat pótlandó fordultam segítségül *Göbölös Antal* bátyámhoz és *Szabó Tibor József*hez, hogy ajánljanak a rovatom számára egy kevésbé ismert és mégis értékes, érdekes alföldi témát. Természetesen nem csatlakozhattam elmélyült tájismeretükben és kedves kalauzolásuk nyomán újabb természeti, kulturális és történelmi gyöngyszemét fedezhettem fel kis hazánk, ezúttal alföldi erdeinek.

Ópusztaszer és Pusztaszer települések neve úgy hiszem több okból is ismerősen cseng az erdész fülknek. De azzal már kevesebben vannak tisztában, hogy a mozaikos jellegű, kis kiterjedésű erdőterületekkel és szántókkal, legelőkkel tarkított pusztaszeri községátárban, akácossal és nyarassal lazán körülvett jókora halmon, majd 15 méter magas kőobeliszk mered az ég felé.

Első pillantásra is meglepő a szerény magányában meghúzódó emlékmű mo-

numentalitása. A pusztaszeri Hétvezér emlékoszlop országos jelentőségű történelmi emlékhelyünk, mely egyben Pusztaszer és Ópusztaszer régi keletű vitáját is felidézi, miszerint azt a bizonyos első magyar törvényhozói „országgyűlést” valójában nem Ópusztaszeren, hanem ezen a dombon tartották.

A pusztaszeri legelők egykor Kecskemét városához tartoztak, így nem véletlen hogy a „Hírös Város” is büszkén vallotta magáénak a nagy jelentőségű történelmi esemény helyszínét.

1861-ben néhány kecskeméti polgár kezdeményezte a városi tanácsnál, hogy mivel a város birtokában van e „szent földdarab”, így a pusztaszeri Majorháza melletti ősi kunhalmot Árpád-halmának neveztessék át

és a tetején emlékmű épüljön, az első nemzeti alkotmányozó gyűlés emlékére. Így lett a Szeri-sík egyik ősi kunhalmából, a Kovácsné-halomból, Árpád-halma.

Az emlékmű állításának ügye még az országgyűlés napirendjére is felkerült, de a kiegyezés előtti hazai történelmi és társadalmi viszonyok nem tették lehetővé annak megvalósítását.

Több mint három évtizednek kellett eltelnie, hogy az 1894-ben rendezett kolozsvári országos diákkongresszuson a kecskeméti küldöttek, a millenniumi dísz-

ünnepekre készülve, újra felvetésék a megvalósítás lehetőségét.

Az Országos Diákszövetség rögtön gyűjtésbe kezdett, de a kissé nehézkesen, akadozva működő közadakozás nyomán 1896. június 20-án csak az emlékmű alapkövét helyezhették el. Mivel a gyűjtés továbbra is lassan és vontatottan haladt, és az eredeti elképzelések rendkívül költségesek voltak, így egy „szerényebb” kivitel mellett döntöttek. *Pataky Imre* kecskeméti rajztanár tervei alapján született meg a végleges verzió, a most is látható emlékoszlop, melyet végül 1900 nyarán avathattak fel.

A csendes alföldi ligetes erdőben álló, turulmadárral és a hét vezér arcképének domborműveivel díszített obeliszk ma is több figyelmet érdemelne. Annak ellenére, hogy 1990, vagyis a rendszerváltás óta élvezzi az országos védettség előnyeit.

Szöveg és kép: **Nagy László**

